

BORSSZEM JANKÓ

Előfizetheti a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.
Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Vukovich Sebő.

A „B. J.“ hű olvasói méltán csodálkoznak azon, hogy Vukovichchal csak most, csak ilyen későn találkoznak. Volt már talán ugy mellékesen fölemlítve, de jelentékenyebb szerepet nem játszott e hasábokon.

Miért?

Egyszerűen azért, mert — s most komolyan beszélünk — vannak az ellenzék sorában (noha kevesen) oly karakterek, melyeknek tulnyomó jó tulajdonságaiért apróbb botlásokat örömmel megbocsátunk.

Ezek közé soroltuk eddig őt is.

Hanem van nekünk egy kitűzött határunk; a ki ezen tullép, az hatalmunkba esik s azzal azután üzzük pajkos játékunkat, ép úgy mint hatalmat nyertek Puck és ármányos tündértársai azon embereken, kik éjszakának idején az Athene melletti ligetbe tévedtek.

Hogy Vukovich e határokon tulment, bele-mászott a mi tilosunkba, az kitűnik abból, a mi ezen kis bevezetés után következik.

Vukovich az elmúlt sessió-darab alatt egy pár nevezetes eszmét mondott ki, s mint jó katoná, mindenikért derekasan — el is verette magát.

Ő találta ki azt a megfejtetlen rebust, hogy a mai baloldal a nemzeti reformpárt törvényes örököse. — Igaz, hogy senkisésem hitte el neki, de azért kell valaminek a dologban lenni, mert volt igazságügyminister létére az örökösödési jogot aligha állitaná így fejtetőre, ha oka nem volna hozzá. Nekünk sikerült a dolog végére járni, s megsughatjuk a közönségnek az eddig megfejtetlen titkot. A dolog úgy áll, hogy a mai baloldal az egykori reformpártnak természetes — gyermeke; az egyesült Ghyczy-Tisza prókatori firma vállalta el a törvényesítési pert, melyet a Deákpárt ellen indítottak, s Vukovich, mint jó-hiszemű praetendens, a fentebbi igazságot anticipando hirdette.

Ennyi az egész. Ha megnyerik a pert, akkor már is igazat mondott; ha meg nem nyerik, ap-

pellálnak; ha elűtetnek, ujitanak; de jussokat nem hagyják.

A másik eredeti eszme, melyet Vukovich külföldről haza hozott, s melyről meglátszik, hogy akkor volt igazságügyminister, mikor 52 vármegye közül legalább hatvannak a nyakán ült királyi biztos még a respublikában is, az: hogy nem igaz, mintha a vármegye keretén belül nem tenyésznek a reform; mert ime, ugymond, akkor volt Magyarország reformatori virágzó korszaka, midőn a nemzeti reformpárt (Deák, Eötvös, Csengery, Klauzál stb) szedte babérait, s azon időben teljes épségében főnállt még a tekintetes tens, nemes, nemzetes és vitézlő vármegye.

Igaz biz a! — Csakhogy a nagy nemzeti reformpárt (pfui, hogy „örököse“ el tudta felejtetni!) épenséggel a vármegyével czivódott mindig életre halálra! — És mikor a reformpárt Kossuthal diadalmaskodott, és Nyárynak sikerült legalább egy kissé „a megyei omnipotenzia nyakára hágni“, akkor megteremtettek a 48-ki törvények, melyek a tekintetes, tens, nemes, nemzetes és vitézleő vármegyét a XVI. törvényezikkel „az alkotmány bátyái“ czim alatt formalis silencziumba tették; termett reá a királyi biztos mint a gomba, s Isten bűnül ne vegye, mai nap-ság is úgy vannak ezek a rozzant bátyák, csak-hogy az Andrassy-kormány kevesebb királyi biztossal is beéri, mint mennyire Kossuthnak volt szüksége.

Ilyen világra szóló eszmék hirdetője lett Vukovich Sebő az Urnak 1869-ik esztendejében, a ki (nem az Ur, hanem Vukovich) a magyar tengerpart iránt már akkor táplált lelkes szereteténél és ragaszkodásánál fogva Fiumében — született, körülbelül azon időben, midőn azok, kik-től szerzeményeket időelőtti örökségképen el akarja perelni, már mint a reformpárt vezérei Pozsonyban forgatták a kardot. Szeretete a magyar kikötő iránt azóta sem csökkent, elannyira, hogy az idén, midőn már semmi egyéb keresni valója nem volt ott, legalább megbukni rándult el, amiben a lelkes fiúmeiek, meghattatván a ragaszkodás ily szívóssága által, nem is gátolták őt.

Hogy miként került a baloldalhoz, azt hiába kérdezitek tőlünk. Arról mi sem tudunk többet, mint ő. Valószínűleg jó szive s szelid kedélye vitte a tigrisek közé. Körülbelül úgy esett bele mint a madár a baziliskus torkába. Ki nem emlékszik még

arra az országos hűhóra, melylyel hazafias ellen-ségünk, hajtóvadászatot tartott az emigrációra? Legelőször is a pléhgallérosak vétettek czélba; de miután Türr-és Perczel-eszmiadiát fogtak, a többivel azt sem, egy párt pedig szégyenlettek hirdetett mérsékeltségüknél és eszközeik ugynevezett törvényes voltánál fogva befogatni, végre sikerült megcsipniök Vukovichot — vargának. Az ő meggondoltsága az a csiriz, mely összetartja a

pártot, ő varrogatja össze a logica repedéseit, ő dikicsenzi és lábszizzja meg a szélbalokat stb. Kipróbált dolog, hogy ő megtartja beszélő tehet-ségét még akkor is, mikor a többi mind, a hány van, nem tud már, csak ordítani. Mutatja ezt Horváth Boldizsár esete, mely nem is annyira Horváth esete volt, mint a baloldal bukása.

B. J.

Hú arczképei azon Ubryk Borbáláknak,

kik egy hét óta felváltva jelennek meg a falragaszokon.

Ministeri tanácsnak jegyzőkönyve,

mely tartott aug. 1-én.

Jelen vannak az összes ministerek, névszerint : Gróf Festetics György, ministerelnök, honvédelmi, pénzügyi, közlekedésügyi, belügyi, kereskedelmi, oktatásügyi, igazságügyi minister. A felség személye körüli minister akadályoztatását jelenti. Elnök : Gróf Festetics György. T. ministertanács! Kérem véleményeiket a szőnyegen fergő tárgyra nézve. (Senki sem szól.) Kérem azokat, a

kik véleményem szerint kívánják az ügyet eldönteni, keljenek föl. (Az elnök fölkel.) T. ministertanács! Nagy zavarban vagyok. Tekintve ugyanis, hogy senki ülve nem maradt, kimondhatnám, hogy indítványom elfogad-tatott : azonban tekintve, hogy az elnökön kívül senki nem állott fel, azt kellene mondanom, hogy az indit-vány megbukott. Különbén nagyon meleg lévén, föl-szlok és az egészet a tanács jegyzőjére bízom. (A minis-tertanács jegyzője fölébred s észreveszi, hogy álmában írta le az egész jegyzőkönyvet.)

A száz magyar betörése Romániába.

Ugorkaidényi rémtörténet, román kölykök számára komponálta
Romanulu Bismarkiuul.

I.

Bukarest, augusztus 3. A magyar hadsereg Andrassy és Eötvös vezérlete alatt áttört határainkon. Meglepett határhozaink a túlnyomó erő elől hátráltak. Horváth Bódi két ágyú-üteggel nyomunkban van. A főváros fenyegetve. A nép lázad.

II.

Berlin, augusztus 4. Bukaresti tudósítások szerint egy kisebb magyar honvédsapat — a sereg előőrseként — átkalandozott román földre az erdélyi szoroson keresztül. Kétezer lépésnyire tábort ütöttek. A román kormány Bécsbe és Budára fordult felvilágosítások iránt. Összeütközés még nem volt. Négy halott, 20 sebesült.

III.

Pétervár, augusztus 4. Bukaresti hírek szerint száz magyar önkényes becsapott az oláh határokon, de ellenségre nem bukkanván, azonnal visszavonulni kényszerültek úgy, hogy már Plojesthez közel járnak. Galacz blokirozva van a magyar monitorok által.

IV.

Bécs, augusztus 5. *Bukaresti osztrák-magyar konzulnak.* Igaz-e, hogy határvillongások fordultak elő az erdélyi végeken? *Beust gr.*

V.

Romanul. (Vezércikk.) „Románia lángokba borúl. A vérszopó magyarok ázsiai barbár faja megszállta határainkat, hogy hölgyeinket háremeibe, hurczolja, férfainkat rabszjira fűzze. Elnyomott testvéreink gyászos sóhajai felhőként áthatolnak a magas hegyeken, tőlünk várják ezredévi rabságukból való felszabadulásukat. A magyarok Erdély minden oláh fálvát felgyújtják, a férfiakat megcsonkítják, a gyerekeket lekasabolják, a nőket megfertőztetik. Irtóztató! Traján szelleme felér lebernyegben, véres karddal, lángoló szemekkel jár az ormon. Román sas, lebbentsd meg szárnyaidat. Csattogtasd meg a magyar nagyravágás ölyve fölött. Le Andrassyval! Éljen Románia!”

VI.

Plojest. A csata 1¹/₂ órán át tartott. B. Eötvös lovasparancsnok nehéz sebben elfogatott, de véletlenül megmenekült. Horváth Bódi holtteste ágyúütege mellett találtatott. S maga a fővezér Deák Ferencz, bár lábai gyorsasága miatt fűrge dzsidásaink alig érhettek el, körülfogatott, bekerítettett s csak nagy erőlködés után szabadulhatott ki — két golyósebet vivén magával — nyelvéen. Andrassy fut! — Eddig a jelenítés. Románok! Győztünk! Az Andrassy vérebei szétrobbantvák, de ő maga megmenekedett. Utána!

Kinek toga reánk vásik:
Le kell vágni ez Andrassyt!

VII.

Bukarest, augusztus 7. Seregeink visszaverték a magyar támadást. Egy vitéz őrcsapat szétrobbantá a honvédséget. Andrassy sebet kapott. Horváth Bódi alatt két lovat lóttek le. Eötvös elfogatott, de megszökött. A haza győzelmi ünnepet ül.

VIII.

Berlin, augusztus 7. Magyar és osztrák közlönyök czáfolják a magyar-erdélyi pucst, de hiába teszik, senkisésem hiszi. Beust gr. anektálási viszketege alább szállhatott. Románia szabad.

V.

(Piros könyv.)

Bukaresti osztrák-magyar konzulnak.

Wozu der Lärm? Mit olvasok én csatákról, betörésekről, mikor én Andrassyval együtt izzadok a delegációban, a monitorokra Galacz elől most szavaztatjuk a költséget, Horváth Bódi meg már azért sem való tűzérnek, mert Eötvös Pepi nem való lovasnak. Szóljon az úr! *Beust gróf.*

Válasz.

Beust grófnak Bécs.

Excellentiad kegyes megkeresése folytán van szerencsém jelenteni, hogy azon betörés s összeütközés valóban megtörtént. Egy részeg góbbé ugyanis végigheveredvén a határon — ott az uton elaludt s csak arra ébredt föl, mikor az oláh zsandárok két oldalt döngettek. Erre aztán hazament. *Umlauft.*

S o h a j.

Oh Benza, Benza!
Sono ancora senza?...

RADNÓTFÁY.

Pályakérdés

Mi gyalázatosabb azon eljárásnál, melyet a krakói karmelita klostrom-apácza, a szerencsétlen Ubrik Borbála iránt követtek?

Felelet

Semmisé — kivéve az, a melyet a német zuglapok követnek, hogy az esetből pénzt sajtoltanak; s ha meggondolom, hogy *zsidók* írják ama lapokat, melyek oly mérték és illem nélkül beszélnek oly dolgokról, miket ily hangon csak a saját felekezetheli tárgyalhat, akkor szegyenkezve jut eszembe, hogy mégis vannak: „disznóvá vált zsidók.”

H a j d a n.

Az 6-kor zsidói keseregnek Salamon falai előtt.

M o s t.

Az új-kor zsidói mosolyognak Salamon falai előtt.

Reverie.

Komáromban Ghiczy Kálmán
Búsul a hon fényes álmán,
S czáfolgatja Lónyait,
Ki szerint nincs deficit.

Ghiczy, a ki szóban oly dus,
Argumentumban sem koldus,
S kimutatja — jaj de mit? —
Hogy deficit — „deficit“.

Baden-Baden Budapesten.

À Monsieur le Baron de Bizay á Füred.
Monsieur!

Elvesztem Badent, Baden elveszt engem s én megveszek, ha, amit itt megvesztek, másutt meg nem veszem. Maguk kis barbár nemzet — une toute petite nation farouche, de lovagias, vendéglátó, vitéz és költekező nemzet. Én magukat becsülöm. Adják nekem Pestet s én Pestet a világnak adom. J'y porte le Pérou sur mes tables de jeu. Az arany dűlni fog magukhoz és tiz quótát is elbirnak, a Lónyay-piczú-lákat meg merő szinaranyból fogják verni. Pestet meghausmannitom, porukat elnyelem, vizüket ihatóvá varázslom, boulevardokat teremtek, sétányaikat kertészeim veszik át, operájukat megbenzásítom, Luccákkal és Trebellikkel megnépesítem, Radnótfáyt penzióba teszem, a népszinházát felfujom, kutakat éjjel-nappal szöktetek, a meleget hűsítom, Mr. Etienne szomját eloltom. Emberek lesznek. Csak a pénzüket adják ide; ha kezemben lesz, magukba fektetem. Azt halom, sok svindler van maguknál — különösen a politikában. Az nekem mind jó lesz ágensnek, bolonditónak. Hornt, Jókait megcselekszem croupiarnak, Madarászt meghozatom Amerikából az öccséhez, Jósephez, és minden elégtelen hazafinak helyet adok a banknál. Ráteheti a pénzét. Ön báró ur befolyásos ember, járjon közbe érdekemben s lekötelezi

barátját.

Benazet.

A Mossié Mossié Benazet in Baden-Baden-Baden.
Monsiö!

Commez, csináléz s' il vous plé amit akar. Mon arzsant nem viheti, nem lévén, kinek van — vigye. Én befolyásos ember vagyok mi zikker reuszszirozunk. Ha az ur nem valami sleifer et si vous non est ein svihák, hát ön Mossiö Benazet hoz magával penyazet? Savez vouz? Frecandum puci! Nous magyaros sont trés verfluchte Kerl! Je vou donn mon mén, God save the Quén, uno baccio poco fa, keresztanyád pizskafa.

À lavoír.

APRÓ HIREK.

△ Az **akadémia** Vadnai Rudolf esete alkalmából **Toldi** Ferencz indítványára egy censori hivatalt állít, mely előre kihagyasson a tartandó felolvasásokból minden véleményt (természetesen csak olyant, mely Toldi Ferencz uréval ellenkezik.)

* * *

= **Árva Miska** nyujtózódik a nagy melegben és fölsohajt: Mért nincs mindig ily idő? Ilyenkor a szelleműs embernek is szabad unalmasnak lenni — hát még nekem?!

* * *

+ **Jókai Mór** be akarja hozni azt a szokást, hogy a kanikula napjai alatt az újságelőfizetők ne olvassanak; e czélból mindennap hoz a „Hon“ irányczikket (Sz)-től.

* * *

= **Két ember** fogadott; egyik arra, hogy **Ludvig**, a másik, hogy **P. Szathmáry** Károly írja a legűresebb és legunalmasabb cikkekét. Jellemző, hogy eddig nem találtak emberre, a ki el tudta volna dönteni, hogy melyiknek van igazsága.

* * *

× **A debreczeni collegium** ajándékképen egy gyönyörű őskori kőfejszét kapott. A flúk, hogy kemény voltát kipróbálják, a „fehér ló“ vendéglő kapujának és szobaajtójának neki álltak és könnyű szerrel bezúzták azokat, a miért is a kőfejsze a gerundium fölé helyeztetett.

* * *

= **Szinovác** színházi lapra hirtet előfizetést; jelentkezik *egy* előfizető. Szinovác ezt meg nem foghatja. Mondja rá vigasztalólag egyik jó barátja: „Ne esudáld, ezt az embert a nagy meleg zavarta meg!“

* * *

A saisonból.

○ **Csernátóni Lajosnak** az orvosok a *fekete tengert* ajánlták fürdésre, mert ott nem látszik meg majd, hogy mit mosott le magáról.

* * *

≡ **Átkor Imre** a nyarat Braziliában, rokonainál tölti.

* * *

— **Están és Sanyi** Borszékra utaztak.

* * *

‡ **Dobsamadura** Badenbe gyalogol.

* * *

□ **Jókai Mór** Hornt Pöstyénbe küldi.

* * *

▽ **Madarász József** vidéken készül vendégsze-
replni.

Rubrofulvomachia,

avagy :

a vörösök és sárgák csatája.Pugna interhordarca, melyek megtörténtek plünköd után és a publikum előtt a véczi-
utczában, Kr. u. 1867-ben három fertály 12-re.

- Fragmentum epicum. -

Irtá Vörös Marcsi.

... s így küzdének a hősök.
VÁCZIAK utcáján torlaszként emberi testek
Zsúfolmánya rekedt szélt-hosszat alá-föl izegve.
A vörösök vörösen, sárgák sárgulva viselték
A hordári süveg díszét, mely zászlajuk is volt.
Borzasztó spektakulum, itt Hordária népét
Tigrisként egymásra törő harcban veredve
Látni! Ah, emberiség, mért nem hordál te monoklit,
Hogy mit sem látandottál e búsfene harcából!
Halld, robogó robaju ropogás rohan erre, — az ágyu
Ez (vagyis a targonca); golyótlanal is mily ijesztő!
Nyomban utána nyikorg taligyák nagy parkja, a kartács
Bús szerepét töltvén, s Armstrongként félre biczege
Jön, nem hórihorog nélkül, sok Möbéli Wágen.
Igyen jötenek ők megrege alattuk a faszter
És bámultában jobban kihorpada látva
Harczi szerek tűzeri sorát; remegének a házak
És remegett zászlós Brunner, félt Aigner a könyves,
S Alter is a krinoliniferáns üveg ablakit őrzé.

Mint mikor a szomjas sörívó a krigli ölébe
Fú s a bős habokat szétüzi nedűje föléröl,
Nem várván, míg a hab jószántából lecsilapszik:
Ugy jrt e had előtt szélvész s megelőzte jövőjét,
Szétszórván zsúpként a publikumos tömeg árját.
„Hát gyere, a ki ilyen amolyan s emilyen s amolyan

vagy!”

Igy orditoza torka szakadtából Gyura hordár.
„Üsd, a nimet lelkít!” hangzik odábat a sorban.
„Wóz? mir szánme Nyemeczki? Daszagte, de lumpige Kéd! ?
Lump verfluchte, bezuffene, niederträchtige Spitzpü?
Nix Nyemetzki, mi szánme Kinde von Koruna Cseszka,
Bin ich bören in Csaszlau und heisz ich Wenczlicsek Wenczel!“
Igy ordita vizont a sárgasüveg daliája.
Ordit és nekimegy. „Czamhaun!“ ordítja a többi.
„Üsd, a ki angyala van!“ — „Policzáj!“ — „Patroll!“ —
„Ale bitt ich
Ihna!“ — „Du Hendifanger!“ — „A potom, hau nur Ru-
zsicska!“
— „Reisz ihm Ohrwaschl aus von Esel grausliche gruse!“
„Hunczut a nimet! — „Lassens mi aus, i bin ja ka Gelber.“
— Nix dajes!“ — „Üsd a zsidót!“ — „Áj váj geschrien,
Genade!

Khedjelem, én nem sárga vadjok, brünnett vadjok, tesen mek-
kérdezni a Sáli feleségemet a 3 dob utcába 179.
szám, földszintesea a pinczéba.“*)

Igy örjög csatadüh s vérengző szomja a vérnek.
Egymást falja föl a két fél s Hordária népe
Bús szakadás átkát envérei vérivel írja
Bélyegezett papirosra, melyet Klio könyvibe füz be.

Ámde mi látszik amott? A Kristóftéren egy órjas
Áll — maga nagy Kristóf — feje káptalan és e miatt ó
Szörnyű okos. Meglátta pedig vészét a csatának
És emberszerető tervet forralt nagy agyában
Kis gyereket vállormaról a földre bocsátva,
Városháza menezsit, hogy a városnak atyáit
S a darabantokat is tudósítsa a szörnyű csatáról.

S a gyerek elment s perc múltán egy szál darabanttal
Tért meg, — a bárkagalamb így hozta a zöldolaját.

*) A nyájias olvasó nem fog azon csodálkozni, hogy a szegény zsidó hordár fölélmé-
ben elfelejtette, miszerint hexametereben kell beszélni és bizony legalább is dedekame-
tert követni.

S a darabant így szót: „Uraim...!“ de mihelyt csak e
nagy szó

Fogsora közt kiosont... csoda történt, hült helye lévén
A piros és sárgás sapkáknak, a bős csata eltűnt
Vélők együtt, a magyar, cseh, német s mózesi hordár,
Mind elosont s szanaszét szágulda keres menekülést.

Igyen nyerte meg a darabant Kristófi tanácsal
A hordári csatát s sietett teligrófi büróba,
Themsében fürdő Thaisznak távirni jelentést.

Ghyeczy Kálmán úrnak Carlsbadban.

Uram!

A „Hon“-ban legutóbb megjelent cikkke, őszinte bá-
mulásomat idézte elé annyira, hogy nem állhatom meg önt
a financz tudomány terén üdvözölni és szép sikeréhez önnek
szerencsét kívánni. Ön Columbus tojását találta fel, s mi-
után ezen tojás mint a történelemből tudjuk, tört tojás
volt és on ne fait pas des omelettes sans casser des oeufs,
nem csoda hogy ön is összetörte cikkével — Lónyai
urat. Ön azon egyszerűségében magasztos theoríát
állítja fel, hogy a status kimondhatlanjának mindkét
szébében kell pénzének lennie; mert ha csak az egyik-
ben van, a másikban meg nincs: akkor ez a staats-
bankrott. — Ön halhatatlanná tette magát és örökre
feje marad a magyar ellenzéknek, mert örökre bebizo-
nyította, hogy a magyar kormány soha sem jöhet ki a
deficitből. Ugyanis, ha az állam vagyonából, tőkéből
csak egy krajczár is fordítottatik az évi deficit fedezésére,
ön böles nézete szerint nem lesz ugyan deficit a pénz-
tárban, hanem igenis lesz a budgetben; és ha az or-
szág felvirágzása folytán a nép vagyonosodik, nagyobb
adóképességet nyer, tehát több adót fog fizethetni, ak-
kor ha nem is lesz deficit a pénztárban, ama fenemli-
tett krajczár mégis hiányozni fog az állam tőkéből és
igy a budget-deficit permanens lesz. Ebből kiindulva a
tisztelt ellenzék századokon át mindig fogja mondhatni
még a legkedvezőbb finaceziális viszonyok közt is, hogy
a kiadás és bevétel közti egyensúly hazugság. Még ily
hatalmas fegyverrel nem bírt a tisztelt ellenzék. Ezzel
minden jobboldali ministeriumot megbuktathat, és így
semmi kétség hogy önök előbb utóbb a kormányra ver-
gődnek. Önöknek ehhez nem kell egyéb, mint a bis-
serl a Xundheit und a recht a lang's Leben, mit szi-
vemből kívánva és a carlsbadi kétszersülteket szives
figyelmébe ajánlva, irigységgel vegyes csodálattal vagyok
bámulója

Rau s. k.

a financztudomány tanára.

Iskolai vizsgálat.

Kis Gyurka. (ejtegetve) Ember, emberé, ember-
nek, ember, ó ember, embertől.

Están bácsi. Praestanter, kis öcsém! Hát tudsz-e
olyan *főnevet* a kit nem *ejtegetni* de *hajtogatni* kell?

Kis Gyurka (nagy hirt len.) Hát a kulacs!
Están bácsi. Ugy van, fiam!

VIDÉKI TROMBITA.

„Illetyi-e?“

(Egy kis választott bírósági jelenet, ajánlva Nyáry Pálnak.)

Az épen most elfogadott bírósági törvényjavaslat némi illusztrációjára szolgáljon a következő eset, a melyben az a legnevezetesebb, hogy szóról szóra megtörtént.

Sch. Gyula pesti ügyvédnek Jász-város törvényszéke előtt egy sommás szóbeli pere volt. A követelés egy minden kéllékkel ellátott adóslevélen alapult, úgy hogy azt a legegyszerűbb szolgabíró is megítélte volna.

A tárgyalás megkezdődik; az alperesi ügyvéd valami semmitmondó kifogással él; Sch. Gyula felperesi ügyvéd e kifogásokat könnyen megczáfolja; a mire aztán a két ügyvéd várja az ítéletet.

Azt nem is kell emlitenem, hogy a törvényszék tagjai — kivéve az előülő bírót, s az asztal végén ülő jegyzőt — mindnyájan dolmányos emberek voltak.

A tárgyalás, mint mondtam, befejeztetett. Az előülő bíró végignézi a törvényszék tagjain, egy-kettőt pödörint bajuszán, s aztán oda fordul a jobbán ülő legöregebb rusticus tanácsoshoz e kérdéssel:

— *Illetyi-e?*

(Ez jogi nyelven annyit tesz: hogy helye van-e a felperesi keresetnek?)

A legöregebb tanácsnok egy kissé gondolkodik, s aztán fejét rázza határozottan feleli:

— *Nem illetyi!*

A bíró aztán oda fordul a második — kevésbé öreg — tanácsnokhoz:

— *Illetyi-e?*

Ez már gondolkodás nélkül feleli:

— *Nem illetyi!*

Az előülő végre minden egyes tanácsnoktól külön megkérdi:

— *Illetyi-e?*

Azok mind azt felelik, hogy: nem illetyi. De ez természetes is. Ha egyszer a legöregebb tanácsnok, kinek legtöbb ökre, földje, és emélfogva legtöbb esze van, azt feleli, hogy nem illetyi — akkor a fiatalabb tanácsnokok, kiknek természetesen kevesebb ökrük, földjük, s így kevesebb eszük van, hogy mernék azt felelni, hogy de bizony illetyi.

Mikor aztán mindegyik tanácsbéli szavazott, akkor föláll a jegyző, egy jogvégzett, értelmes fiatal ember, s nem bírva szívén elviselni azt az égbekiáltó ítéletet, azt mondja:

— De kérem a tekintetes tanácsot, fontolja meg a dolgot egy kissé jobban. A felperes követelése egy minden kéllékkel ellátott adóslevélen alapul; az alperes kifogásait maga az adóslevél megczáfolja; a követelés világos; én tehát nagyon abban a véleményben vagyok, hogy: *Igenis ille'yi.*

A jegyző még egyszer feláll:

— T. tanács! Én belenyugszom a t. tanács ítéletébe, s az ellen nem is lehet szavam. Miután azonban az ítéletet nekem kell írásba foglalnom, s én a felperesi kereset elutasítására indokot nem tudok, kegyeskedjenek nekem azt is megmon'ani, hogy ha nem illetyi: hát *miért nem illetyi?*

Az előülő egy kissé meg volt lepve, hanem kivágta magát:

— *A jegyző ur hallhatta, hogy a t. tanács egyhangúlag kimondá, hogy nem illetyi. A többi nem a tanács dolga, hanem a jegyző uré, a ki az ítéletet fölteszi. A ki pedétiglen az ítéletet megírja, annak azt is kell tudni, hogy miért nem illetyi?*

Hanem azért az országgyűléshez még pár héttel előbb is jöttek a kérvények, hogy az eddigi bíróságok még tovább is maradjanak fenn.

K—1 J—s.

Székősfehérváron, agusztus hónapjában.

Eb a lölke, dikics! Mán csak ebbe a bolond világba, a kit mink itt élünk, okos ember meg nem éhet. Mán ha későn okosodtunk is meg, én meg a nemes csizmadgyia czéh, de most már világossan látunk. Hát nem szigyen, gyalázat az mi ránk való nízvest, hogy vagy éngem, vagy mást a nemes czéhből nem tódottak be még főtnak se az iskolatanácsba, a kit pedig a mi pártunk szerszámút ki a közgyűlésen. Penig hát mink szógátattuk a szurkot, mikor bekentük a pecsovicsházokat ngy-szegletes figurákkal a Schvarecz Gyula tisztóletire hosszába, — ípen a neve napja dicsőségire fákyászene kíséretibe. Úgy evertünk egy pár hazaárulót, mint a parancsulat, agyonütini is megpróbatunk egypár úri hunczutot — kár, hogy csak egy ütődött agyon halállossen — kurczom, megtettünk mindent, a mi a nép-jog efujtásának megakadályozásába és a művelődés kiterjesztésébe a mi pártunknak földadata vót. Iszen, az argyélussat, ha mink nem vótunk vóna, nem fejete vóna meg senki a Gyulánkat országos csizmának a szisóbalódrá. Mink csinátunk belüle népnevelő apostolt, az meg nagyobb kunszt, mint iskolatanács lenni; aztán még sem lett belülünk iskolatanács. Penig a mellé a fotografus, meg a másik paraszt mellé — nemes ember vagyok, hát csak kimondom úgy igazába — a kibű csinyát a mi pártunk iskolatanácsot, én man mégis jobban kompetám vóna.

De az is igaz, hogy nehezen lehetett a mi pártunkba ide való embereket választani. Az eső emberünk az a kiszárított ürgehuson megsoványodott Kaiser Sunyi. Anno 1861-ig börziáner vót — aszongyák ez nagyon nyereséges mesterség; 61-be városi fődoktor lett. A hivatalos dógaibű csak annyit tudódik, hogy egy barátját, Jahnulu Estókot hivatalosan bolondnak pátentirozta, a ki aztán erre a kontóra nem is füzette ki a vekszliket. *Mindig azt gondátam, hogy ezt azért tette, mert börziáner vót, mán hogy t. i. a Sunyi 61. után lett, a mi vót: börziáner; hanem a mostani pecsovic kormány alatt hivatat nem vállít, mert nekünk sem köllött. Hanem, miúta a Gyulát megtettük apostolnak és a mi pártunk összecszühölődött, bizony még bcsületre se vót külön ember, de még észre sem ám köztünk, ámbátor a másod-ik embernek mingyárt utánna Jahnulu Estók sütődött ki*

No mán pedig én bolond emberek után nem következek a Jézus pártjáná se! Eddig is csak azért tettem, hogy legyen belülem iskolatanács. Csakis azért kajátottam akkorakat a közgyűlésen is, a hun képviselő vagyok, mikor a Kaiser Sunyi vád alá akarta fogyni a pógármestert azért, mert hát megtette azt, a mit mink határozotunk. Az igaz, hogy ez mán számár dolog vót, de azért én bizony kajátottam, hogy maig is süket vagyok bele. Az igaz, hogy mink nyertünk, a pógármestert vád alá fogtuk, de én belülem azért még se lett iskolatanács.

Mán most biz én magam is röstellek ujanyok közzé tartoznyi, a hun az okos emberek Jahnulu Estókon, a vezérünk által pátentos bolonddá csinyált gombkötűn, a böcsületes emberek Kaiser Sunyin, az adókat hitelezőiktű bolond-diplomákkal megszabadító doktoron kezdődnek.

Eddig csak még az óvasó-körbe is ementem, a hun Kaiser Sunyi arrű prédikál, mikor lesz a szóga ur, mikor lesz a mi pártunk nagykoru, és hogy mán egyszer mikor fog a mi pártunkba meghonyosodni a közművelődés. Mán csak hittem, hogy ijeny emberek között lesznek iskolatanács! Nem lettem, eb a lölke! De ki is nyíllott ám a szemem pislája! Nem kajátok mán sem én, sem a nemes, én bennem megsértődött csizmadgyia czéh semekkorákat. Szigyellünk is ujany párhó tartoznyi, a hun a második embertű kezdve mindenkinek ujra köllene megtapanyi a feje lággyját. Én és a nemes csizmadgyia czéh pedig ijeny haszontalan munkát nem szoktunk végeznyi. Tisztólette

Rezi József s. k.

most mán cz. k. csizmadgyiamester Fehérvárra.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS, kétsas-utca 24.

Rajzoló: Klic Károly.